

[Ole Bjørn Kraft.]

lingen i Folket. Der er tværtimod Grund til at tro, at Nødvendigheden vil blive stedse mere paatrængende. Jo mindre der er at dele, desto ivrigere vil hver kæmpe for sit. De Modsætninger, der kan opstaa, og hvis sociale og nationale Konsekvenser enhver uden Vanskelighed kan forestille sig, kan kun overvindes og formidles af et Styre, der er en Repræsentation for Helheden, og hvis Vilje og Evne til en rimelig og retfærdig Løsning af Vanskelighederne ikke kan drages i Tvivl. Det er fortsat nødvendigt, ogsaa af Hensyn til Stillingen udadtil, at opretholde et Styre, der med Sandhed kan tale paa det danske Folks Vegne, og som kan være en Garanti for, at Anvisninger bliver fulgt, og at den Ro og Orden, vi har forpligtet os til, bliver opretholdt. Vi er langt fra Vejs Ende. Der er ikke nogen som helst Baggrund for Forestillingen om, at vi nu er naaet til et Punkt, hvor der kan finde en Afslappelse Sted af den nationale Disciplin, som vi frivilligt har paataget os, eller gives Plads for en Meningskamp og indre Stridigheder, der svækker vort Sammenhold og giver Raaderum for Kræfter, der virker opløsende paa Modstandsevnen.

Til Slut er der et Par særlige Spørgsmaal, jeg gerne vil nævne.

Vort Forhold til Grønland har netop i den sidste Tid været Genstand for Omtale uden for vort Lands Grænser. I Norge har Professor Adolf Hoel, velkendt fra Grønlandsstriden, fremsat Udtalelser, som kun kan opfattes som en Fornægtelse af Norges Krav paa Revision af Voldgiftskendelsen i Haag. Professor Hoel talte i Nasjonal Samlings Hus i Oslo og udtalte sig paa en Maade, som angav, at hans Opfattelse deles af den nuværende Regering i Norge. Jeg ved ikke, om det er Tilfældet, men naar Sagen rejses, som det skete i den paa-gældende Tale, skal det klart og utvetydigt siges fra dansk Side, at vi vil staa fast paa den Suverænitæt over Grønland, som Voldgiftskendelsen i Haag bekræftede at vi havde, og som ogsaa er anerkendt fra alle andre Sider — ogsaa af det Amerika, som i Øjeblikket har inddraget Grønland under sit Forsvarsomraade.

Vort Arbejde i Grønland og det grønlandske Folks Kærlighed og Tilslutning til Danmark har levendegjort denne Suverænitæt. Uanset paa hvis Vegne Professor Hoel nu har talt eller ikke har talt, maa jeg anse det for givet, at han ikke har talt for *det norske Folk*, der med sand nordisk Tolerance og Retsind bøjede sig for Voldgifts-

kendelsen, hvor bitter den nu end kan have været, og dermed endnu en Gang bekræftede de nordiske Folks Vilje til at leve i Fordrægelighed indbyrdes. Grønland er dansk og skal vedblive at være dansk. En Ændring i dette Forhold, hvorfra den end sker, vil være Magtens Triumf over Retten. Jeg tilføjer som en Selvfølge, at vor Hævdelse af, hvad vi anser for Ret, ikke hindrer, at vi med Norge drøfter de Fangst- og Fiskerispørgsmaal, som vi ved er af Betydning for norsk Næringsliv.

Den anden Udtalelse er fremsat af den amerikanske Professor Briggs. Den er kort sagt en Anerkendelse af den danske Regerings Standpunkt: at Gesandt Kauffmann ikke havde Kompetence til at forpligte Danmark, og at Overenskomsten derfor ikke kan have Gyldighed ifølge international Ret. I Stedet for paa Overenskomsten ønskede den amerikanske Professor, at Amerika skulde basere sin Magtovertagelse paa Monroedoktrinen. Mere Ret skabes der nu ikke derved. Fra dansk Side kan der kun tilføjes, at som Amerika tidligere har anerkendt vor Suverænitæt over Grønland, venter vi, at det ogsaa — naar denne Tid er forbi — respekterer denne vor Ret, og ikke ændrer noget i det Samhørsforhold, som det er baade Danmarks og Grønlandernes Vilje at fortsætte, og som hviler paa Retten.

Endelig vil jeg fremsætte et enkelt Synspunkt, der angaar vort Forhold til og vort Samarbejde med det tyske Rige.

Fra tysk Side har fremtrædende Mænd inden for Økonomi, Videnskab, Presse og Politik i de senere Maaneder haft Lejlighed til at fremsætte den tyske Opfattelse af Forholdet mellem Danmark og Tyskland, mellem det danske og det tyske Folk og vedrørende Fremtiden, det stortyske Riges Planer og vor Stilling under en planlagt Nyordning af Forholdene i vor Verdensdel.

Vi har fra dansk Side med Interesse paa hørt disse Redegørelser og Meddelelser.

Om det danske Folks Vilje til, naar Fredens Dag oprinder, at fortsætte Samarbejdet med Tyskland og yde vor Medvirken til det Genopbygningsarbejde og den Nyskabelse, som forestaar efter Krigens Ændringer af de europæiske Forhold, kan der fornøftigvis ikke herske nogen Tvivl. Det har aldrig været vor Holdning at isolere os. Hele vort Erhvervsliv er opbygget paa Udvæksling og Samarbejde. I fjerne Verdensdele har dansk Snille og Foretagsomhed ydet sit Bidrag til Civilisationens Fremgang, og saaledes vil det ogsaa blive i Fremtiden.

Imidlertid kunde det synes, som om man undertiden fra tysk Side ikke betragter